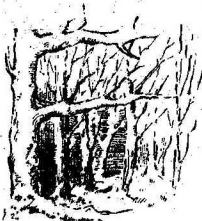

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

«Προτιμῶ ἓνα δένδρο,
ἀπὸ ἑνὸς ἀνθρώπου».

Μπατόδεν

ΚΟΙΤΟΝΤΟ ὅλοι ἐκεῖ πεσμένοι, οἱ ὡμορφοί, σειρά - σειρά, ἀπ' αὐτὸ πεζοδρόμιο. Ἐπέρασα καὶ τοὺς εἶδα κι' ἐννοίωσα τὸν βαθὺ πόνου νοιώθω πάντα ὅταν βλέπω τὰ ὡμορφα πράγματα νὰ πληγώνονται καὶ νὰ πεθαίνουν. Ἀδιάφορο, ἂν εἶνε ἄνθρωποι ἢ δένδρα ἢ ἔθνη, ἢ ἂν εἶνε μικρὲς χρυσὲς πεταλουδίτσες ἢ ἂν εἶνε μεγάλα ἄστρα. Ὅσο μικρότερα εἶνε, τόσο περισσότερο πονῶ. Καὶ γι' αὐτὸ ὅταν ἐπέρασα χθὲς ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ τοὺς εἶδα τοὺς ὡμορφους κορμούς νὰ πέφτουν καὶ νὰ πεθαίνουν ἐπ' ἐννεύσας περισσότερο παρ' ἂν ἔβλεπα ἀνθρώπους ὡμορφους νὰ ψυχομαχοῦν.

Δυὸ τρεῖς ἄνθρωποι ἐτριγύριζαν κάθε δένδρο κι' ἐκρατοῦσαν ἄξιζες καὶ τὸ πλήγωνα. Ἐνας νέος ἐπέρασε καὶ τοὺς ἐρώτησε κάπως ἀπότομα γιατί τὰ κόβουν καὶ αὐτοὶ ἐγέλασαν καὶ εἶπαν τρελλὸς θάνα. Καὶ τὸν περιεκύκλωσαν ὅπως περικυκλώνουν καὶ τὸ δένδρο καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν πληγώνουν μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τὰ γέλοια ὅπως ἐπληγώνωναν πρὸ ὀλίγου καὶ θὰ πληγώνουν σὲ λιγάκι τὸ δένδρο μὲ τὶς ἄξιζες.

Ὁ νέος ἔφυγε κι' ἦρθαν δύο τρία πουλιά ἀπὸ ἓνα δένδρο ἀντικρυνὸ κι' ἐπέταξαν ἐκεῖ ποῦ ὑψώνετο πρὸ μιᾶς ὥρας ἀκόμη τὸ φύλλωμα τὸ πεσμένο καὶ τὸ ζήτησαν. Ἐπέταξαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, δὲν τὸ βρῆκαν κι' ἔφυγαν καὶ ξανάρθαν πάλι, ἐφώναξαν, κάτι φαίνεται θάπαν στὰ φύλλα κι' ἐπερίμεναν νὰ κινήθουν καὶ ν' ἀπαντήσουν—σὰν ἄλλοτε. — Καὶ αὐτὰ ἔμειναν πεσμένα χάμω πεθαμένα. Ἐφυγαν τὰ πουλάκια. Θάειπαν, κανεὶς κυνηγὸς θὰ τὰ κυνήγησε κι' αὐτά, θὰ τὰ σκότωσε κι' ἐκούρνισαν στὸ ἀντικρυνὸ δένδρο καὶ δὲν ἐμιλοῦσαν πλειά. Ἴσως ἐσυλλογούνται—πῶς ἓνα πρῶι κι' αὐτά, τὴν ὥρα ποῦ θὰ ξυπνοῦσαν, ἓνας πυροβολισμὸς θὰ διακόψῃ τὸ κελάνηδισμά των καὶ τὴν ἀγάπη ποῦ τραγουδοῦν στὸν Ἥλιο.

Ἐφυγα στενοχωρημένος. Μοῦπαν πῶς τὰ κόβουν γιὰ νὰ περάσῃ ἡλεκτρικὸς τροχιόδρομος...

Γιὰ νάρθῃ τὸ ὠφέλιμο, φονεύεται τὸ ὠραῖον. Κι' ἐνειροπόλησα πάλι μπροστὰ στὰ πεθαμένα, στὰ ριγμένα χάμου φυλλώματα τὴν πρωτόγονη, τὴν ὡμορφη ζωή. Τὸ ραβδί τοῦ πεζοπόρου καὶ τὰ χέ-

ρια τῶν γυναικῶν ποῦνε πιασμένα ἀπὸ τὶς λαγόνες σὰν χέρια στάμνας—κι' ἔχουν στὸ κεφάλι των τὸ μικρὸ φορτίο καὶ πηγαίνουν σιγὰ σιγὰ στὴ στράτα.

Ἐπήγαινα πατώντας τὰ πεσμένα δένδρα κι' ἐνθυμούμην μιὰ ἐπίσκεψί μου προχθὲς σ' ἓνα μικρὸ σαλονάκι μιᾶς δεσποινίδος. Κι' ἐταῦτίζα μερικὰ αἰσθήματα πεσμένα μέσα μου, μὲ τὰ πεσμένα δένδρα.

Μόλις εἶχε σωπάσει τὸ πιάνο κι' ἐκουθεντιάσαμε γιὰ τὰ τελευταῖα τὰ λεπτεπίλεπτα καὶ ἐξεζητημένα καὶ ἐπιπόλαια δράματα τῆς γαλλικῆς φιλολογίας. Ὡμιλοῦσε σιγὰ σιγὰ μ' ἓνα ὕψος λεπτεπίλεπτο καὶ ἐξεζητημένο καὶ ἐπιπόλαιο.

Αἶφνης ἀνέβηκεν ἀπάνω στὰ παράθυρα κι' ἐμπῆκε ἀπὸ τὶς μεσανοιγμένες γρίλιες τὸ κουδούνισμα τὸ ἐλαφρὸ καὶ εἰδυλιακὸ τῶν γιδιῶν ποῦ περνοῦσαν. Ἐκείνη δὲν τ' ἄκουσε. Κι' ἐγὼ πλεῖα δὲν ἄκουα ἐκείνη.

Μόλις συγκρατήθηκα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τὴν πιάσω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ τῆς πῶ: Πάμε!

Πάμε ἔξω στὴ κολυμβήθρα τοῦ πρασίνου νὰ καθαρίσωμε τὴν ψυχὴ μας ἀπ' ὅλες τὶς ἀρρώστειες.

Θ' ἀνθεοῦμε πεζοὶ τὸ μικρὸ βουνὸ καὶ θὰ κουραστοῦμε καὶ θὰ καθίσουμε στὴ κορφὴ καὶ θὰ ἰδοῦμε κάτω τοὺς κάμπους. Θὰ σὲ κάμω ν' ἀκούσης τὴν ἀρμονία ποῦ πλέχουν στὸ σουρουῦπωμα τὰ πρόβατα ὅταν γυρίζουν στὴ στάνη καὶ περνοῦν ἀπὸ τὶς ρεματιές καὶ ἀπὸ τὰ χοχλάδια τῶν ξεραμένων ποταμῶν.

Ἀπὸ πίσω των ἔρχεται ἡλιοκαμένος ὁ βοσκὸς καὶ σφυροκοπᾷ, χαρούμενος ἢ ἀργολαεῖ μὲ τὴ φλογέρα στὰ βουνὰ τὴν ἀγάπη του. Δὲν θὰ μιλήσωμε πλεῖα γιὰ τὴ μελαγχολία τοῦ Λοτῆ, οὔτε γιὰ τὸν ὡμορφο ἐκφυλισμὸ τοῦ Οὐάιλντ, οὔτε γιὰ τὰ παραληρήματα τῶν Χόφμαν. Θὰ σοῦ δεῖξω τοὺς ὡμορφους θεοὺς ποῦ ζοῦνε ἀκόμη στίς γαλάζιες καμπυλότητες τῶν βουνῶν μας καὶ τοὺς σατύρους ποῦ παίζουν μὲ τὶς νεραίδες στὸν ποταμὸ. Θὰ σοῦ πῶ ὅ,τι πράσινο κρύβει ἡ ψυχὴ μου γιὰ τὰ στάχυα, θὰ σοῦ πῶ καὶ γιὰ τοὺς δρύς.

Τί καλὸ μᾶς ἔκαμεν ὁ πολιτισμὸς ποῦ ἐγάλασε ὅλη τὴν ὡμορφίαν τῆς πρωτόγονης ζωῆς καὶ τῶν ἐνοστίκτων;

Αὐτὰ ἐσυλλογιζόμουν χθὲς, ὅταν εἶδα τὸ δειλινὸ πεσμένα τὰ φυλλώματα χάμω. Καὶ ἐσυλλογίστηκα ἀκόμη πῶς θὰ γελούσεν ἡ ὡμορφη δεσποινίς, τὸ ὡμορφο γέλοιο τῆς κομψῆς ἡλιθιότητος, καὶ πῶς θ' ἄπλωνε τὸ χέρι τῆς καὶ θὰ ῥιχνε ὅλο μου τὸ πράσινο Ὅνειρο ὅπως ἔρριχναν χθὲς γελῶντας οἱ βάνασοι τὸ πράσινο δένδρο...

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΜΗ